

ကြိသင်္ခ

နဝမမြောက်ကျောက်ပြဒါးလမ်း

ဒဿန လက်ဆောင်

ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်

အနုပညာဖန်တီးမှု တစ်ခုခုပဲဖြစ်ဖြစ်

မြတ်နိုးမှုမပါရင်

မလှပါဘူး။

မြတ်နိုးခြင်းနဲ့ တန်ဆာဆင်မှ

အရာအားလုံး လှပလာစေနိုင်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ဟာ

ထိန်းသိမ်းပေးတတ်ရင်

သူက ကြင်နာမှု ပေးတတ်ပါတယ်

ထိန်းသိမ်းမှု မရှိရင်တော့

နာကျင်မှုတွေ ပေးလေ့ရှိပါတယ်။

ရေရဲ့သဘာဝက

မြင့်ရာက နိမ့်ရာကို ဆင်းရတယ်

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ

နိမ့်ရာက မြင့်ရာရောက်အောင်

ကြိုးစားမှုပြုကြရပါတယ်။

ဒဿနလက်ဆောင်

စိတ်ကူးကောင်းတစ်ခုရပေမယ့်

"ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး"

စိတ်က ဝင်ဖျက်တတ်ပါတယ်။

ထို့ထက်ဆိုးခြင်းက

ထိုစိတ်ကူးကို

စတင် အကောင်အထည်မဖော်မိခြင်း

ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

စိတ်ကူးချင်းတူသော်လည်း

အကောင်အထည်ဖော်မှုချင်း မတူပါဘူး။

ဒါကြောင့် ရရှိတဲ့ အကျိုးရလဒ်ချင်းလည်း

မတူညီနိုင်တော့ပါဘူး။

အလုပ်တစ်ခုကို စတင်ကြိုးစားစဉ်မှာတော့

အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်တွေနဲ့

မလွဲမသွေ တွေ့ရမှာပါပဲ။

အဲဒါတွေဟာ

မိမိအရည်အချင်း ထက်မြက်ဖို့

ဓားသွေးကျောက်တုံးတွေလို့ပဲ သဘောထားပေးပါ။

ဒဿနလက်ဆောင်

အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုဆိုတာ

လက်ထဲရောက်လာပြီးမှ

မသုံးတတ်ရင်
လေကိုဖမ်းရခက်သလို
ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားတတ်ပါတယ်။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ
အတိုင်းအတာ မရှိပါဘူး။
အသုံးပြုတဲ့သူပေါ်မှာ မူတည်ပြီး
ခံစားမှုနဲ့ စွမ်းအားထက်မြက်မှု
ကွာခြားသွားနိုင်ပါတယ်။
နှလုံးသားထဲက
စိမ့်ထွက်လာတဲ့ စကားတစ်လုံးဟာ
အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲကို
စိမ့်ဝင်သွားဖို့ မခက်ခဲလှပါဘူး။

အခန်း (၁)

တံတားပေါ်မှ ဝိညာဉ်တစ္ဆေများ

ကမ္ဘာပေါ်မှာရော မြန်မာနိုင်ငံမှာပါ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ကူးသန်း
သွားလာရန်အတွက် တံတားအမျိုးမျိုးတို့ တည်ဆောက် အသုံးပြုခဲ့ကြရ
သည်။

တံတားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အသုံးပြုသူတို့ စိတ်ထဲမှာ အသိအမှတ်ပြုသည်
ဖြစ်စေ မပြုသည်ဖြစ်စေ အလျဉ်းသင့်သောအခါတွင် မလွှဲမရှောင်သာ
အသုံးပြုကြရပေသည်။

အသုံးပြုပြီးလျှင်တော့ မေ့ချင် မေ့သွားတတ်ကြလေသည်။

သို့သော် တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးပြီးလျှင် ဒါမှမဟုတ် တစ်ကြိမ် အသုံးပြုခဲ့ပြီး နောက်တွင် စိတ်ထဲတွင် မေ့ပျောက်မသွားဘဲ အမှတ်တရ ရှိနေစေသော ရှိ နေတတ်သော တံတားအမြောက်အမြား ရှိနေခဲ့ကြသည်။

၎င်းတံတားတို့မှာ ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့အပြား၌ တည်ရှိနေကြလေသည်။

အချို့တံတားကြီးများမှာ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသဖြင့် မမေ့နိုင်ကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥပမာ နိုင်းမြစ်ပေါ်မှ ဖြတ်ဆောက်ထားသော ကြိုးတံတားမျိုးမှာ ထို ကြိုးတံတားပေါ်သို့ တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးပါက မမေ့နိုင်စရာ တံတားမျိုး ဖြစ်သည်။

‘တံတား’ဟူသော ဝေါဟာရမှာ ကူးသန်းခြင်း၊ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိလေရာ ထိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပတ်သက်သော တံတားတို့ကလေးများ မှ မျက်စိတဆုံး ရှည်လျားပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော တံတားရှည်ကြီး များအထိ အကျုံးဝင်လေသည်။

ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့အပြားတွင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှစွာရှိ သော တံတားပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့တွင် အချို့တံတားများမှာ ထူးခြား ဆန်းကြယ်မှုများနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

ထိုအထဲတွင် တစ္ဆေ သရဲ ခြောက်လှန့်မှုကြမ်းသော တံတားများလည်း ရှိ ကြသည်။

တံတားများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများကို တစိုက် မတ်မတ် လေ့လာခဲ့သူ ဂျိုင်းမေနာ (Joy Maner) သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု (U.S.A) တွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသော

တံတားအချို့ကို လေ့လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ လေ့လာသောအခါ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော တံတားအချို့ကို တွေ့ရပြီး မှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့လေသည်။

အမှတ် (၁) အနေဖြင့် ဖော်ပြထားသော တံတားမှာ ၁၈၄၄ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သော အယ်မလီတံတား (Emily's Bridge) ပင် ဖြစ်သည်။

အချို့ကတော့ အယ်မလီတံတားဟု မခေါ်ကြဘဲ ရွှေချောင်းငယ်တံတား (Gold Brook Bridge) ဟု အခေါ်များကြသည်။

အယ်မလီဟူသော အမည်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အမည်ဖြစ်ပြီး ထိုအမျိုးသမီး၏ အမည်ကို အစွဲပြုပြီး တံတားအမည်ကို ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အယ်မလီဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းခဲ့ရပြီးနောက်တွင် ထိုတံတား ပေါင်ပေါ်မှာ ကြိုးဆွဲချပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

အယ်မလီသည် လူက သေသွားခဲ့သော်လည်း ၎င်း၏ဝိညာဉ်က ထိုတံတား ပေါ်မှာပင် ရှိနေလေသည်။

အချိန်မတော် ထိုတံတားပေါ်မှ ဖြတ်သွားမိလျှင်တော့ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ များ ကြားရတတ်သည်။

တံတားပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားလာနေသော ဝိညာဉ်ပုံရိပ်များကို တွေ့ရတတ်သည်။

အချို့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်ဖြူများ ဝတ်ထားပြီး တံတားဘောင်၌ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် သေဆုံးနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အလောင်းကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

အဝတ်စများက လေထဲမှ တလူလူလွင့်နေပြီး ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ဟိုယမ်း

ဒီယမ်း ဖြစ်နေသော အလောင်းကို တွေ့မြင်ရသူတို့မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခြင်းကိုပင် သတိမရနိုင် လောက်အောင် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြရသည်။

အမှတ် (၂) ဖော်ပြပေးလိုသော တံတားမှာ အိုဟိုင်အို (Ohio) ရှိ ဘရူဘောကာတံတား (Brubaker Bridge) ပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်လောက်က ထိုတံတားပေါ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသော မော်တော်ကား တိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကားတိုက်မှုကြောင့် အနီးဝန်းကျင်မှ လယ်သမားများ သွားရောက် ကြည့်သောအခါ သေဆုံးနေသော အလောင်း (၁၂) လောင်းကို တွေ့ကြရသည်။

နောက်ပိုင်း လေ့လာစစ်ဆေးသောအခါ သေဆုံးသူမှာ ၁၂ ဦးမဟုတ်ဘဲ ၁၃ ဦး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အလောင်း တစ်လောင်းကိုတော့ လယ်သမားများက မတွေ့မိခဲ့ကြပေ။

၁၉၃၀ ခုလောက်က အမေရိကန် (United States) တွင် ခရီးသည် ၁၃ဦး တင်ဆောင် ထွက်သွားသော ကားသုံးစင်းရှိပြီး တစ်စင်းမှာ ပျက်စီးသွားခဲ့လေသည်။

ဘရူဘောကာ တံတားပေါ်မှာတော့ ညအချိန် ကားမောင်းနေသော တစ္ဆေကိုသော် လည်းကောင်း၊ အချိန်မတော် ကားဖြတ်မောင်းလာသူတို့အား နှောင့်ယှက်လေ့ရှိသော တစ္ဆေနှင့်တော့ သွားသူတိုင်း တွေ့ကြုံကြရပေသည်။

အမှတ် (၃) အဖြစ် ဖော်ပြထားသော တံတားမှာ နော်ဖော့(လ) (ခ) (Norfolk) ရှိ အက်ဆလီတံတား (Acle Bridge) ပင် ဖြစ်၏။

ဂျွန်ဘော့(ဂျ) (စ) (John Bruges) ဆိုသူသည် သူ့ဇနီးဖြစ်သူအား တံတားပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သေသွားသော အမျိုးသမီး၏ အစ်ကိုဖြစ်သူက ဂျွန်ဘာ့(ဂျ) (စ)ကို မကျေနပ်သဖြင့် လက်စားချေရန် အခွင့်ကောင်း စောင့်နေပြီး အခွင့်သာသောအခါ ထိုတံတားပေါ်မှာပင် သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ သတ်ခဲ့ပြီး သူကတော့ အခြားတစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ ရှောင်ပြေးသွားလေသည်။

ဂျွန်ဘာ့(ဂျ) (စ)က သူ့ဇနီးကိုသတ်စဉ်က လည်ပင်းကို ကြိုးဖြင့် ရစ်သတ်ခဲ့သလို သူသေသော အခါမှာလည်း ကြိုးတစ်ချောင်းက တင်းတင်း ရစ်ပတ်ထားသဖြင့် လည်ပင်းအစ်ကာ သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ တံတားပေါ်မှာ အချိန်အခါမဲ့ သွားလာကြသောအခါ ပုံရိပ်များမြင်ရခြင်း၊ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံများကိုပါ ကြားကြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကားဖြင့် ဖြတ်သွားသောအခါ သွေးစွန်းနေသူများက လမ်းပေါ် ထွက်လာပြီး တားကာ အကူအညီ တောင်းခြင်းမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံကြရလေသည်။

အမှတ် (၄) အဖြစ် ဖော်ပြပေးရမည့် တံတားမှာ ... နောဖော့(လ) (ခ) (Norfolk) မှ တံတား (၁၂)စင်း (12 Bridges) အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုတံတားနှင့် ပတ်သက်သည့် စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းသော တစ္ဆေပုံရိပ်မှာ အယ်နီဘိုလေယန် (Anne Boleyn) ၏ဖခင် ဖြစ်သည်။

အယ်နီဘိုလေယန်အား နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုသောအခါ သူ့ဖခင်က သက်သေအထောက်အထား ပြခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အသတ်ခံရသည်။

သမီးဖြစ်သူ အယ်နီဘိုလေယန် သေဆုံးရခြင်းမှာ သူ၏ ပယောဂမကင်းဟု ဖခင်ဖြစ်သူ ဆာသောမတ်(စ) (Sir Thomos) က ယူဆထားသည်။

ဆာသောမတ်(စ) မကွယ်လွန်မီ ရေးထားခဲ့သော စာအရ သူသေဆုံးသွားသည့်တိုင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ ထိုပြစ်မှုအတွက် ပေးဆပ်ရလိမ့်မည်ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆာသောမတ်(စ) ကွယ်လွန်သွားခဲ့ ပြီးနောက် အယ်နီဘိုလေယန် သေဆုံးခဲ့ရသော နှစ်ပတ်လည်နေ့ ရောက်တိုင်း ဆာသောမတ်(စ)ဝိညာဉ်ကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုနေ့သို့ရောက်တိုင်း ဦးခေါင်းမပါသော မြင်းလေးကောင်ဆွဲသော ရထားတွဲပေါ်တွင် ဆာသောမတ်(စ) ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

ဆာသောမတ်(စ)သည် သူ၏ ဦးခေါင်းပြတ်အား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့သွပ်ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက် တစ်ဖက်ဖြင့် မြင်းရထားကို မောင်းနှင်ကာ တံတား ၁၂ စင်းတို့အား ဖြတ်ကျော်သွားလေ့ ရှိသည်။

ဆာသောမတ်(စ) လိုက်ပါလာသော ရထားကို တွေ့မြင်ပါက တစ်နေရာသို့ ရှောင်နေခြင်း ဖြင့်သော် လည်းကောင်း သို့မဟုတ်ပါက ရထားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သောအခါတွင် မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲထားရသည်။

အကယ်၍ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်နေမိသည်ကို ဆာသောမတ်(စ)က တွေ့မြင်သွားပါက ကြည့်နေသူကို ၎င်းနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားပေလိမ့်မည်။

အမှတ် (၅) အဖြစ် ဖော်ပြပေးရမည့် တံတားမှာ ဒန်ဒီ (Dandee) ဌာရှိသော တေးတံတား (The Tay Bridge) ပင် ဖြစ်သည်။

၁၈၇၉ ခုနှစ်တွင် ဒန်ဒီဌာရှိသော တေးတံတား ပြိုကျခဲ့လေသည်။

ထိုတံတား ပြိုကျသွားချိန်တွင် တံတားပေါ်၌ ခရီးသည်တင် ရထားကြီး တစ်စင်းလည်း ရှိနေသဖြင့် ရထားကြီးပါ ပါသွားလေတော့သည်။

ရထားပေါ်တွင်ပါသော ခရီးသည် (၇၅) ဦးနှင့် ရထားမောင်းသူ အပါအဝင် အမှုထမ်းများ အားလုံးလည်း သေဆုံးသွားခဲ့ ကြရပေသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် ဗြိတိန်တွင် တံတားပြိုကျသဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် ထိုး ကျရောက်မှုများ ထဲတွင် အဆိုးဆုံး အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပင် ဖြစ် တော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ထိုနေရာ ရောက်သွားသူတို့မှာ ရထားကြီး ခုတ်မောင်းလာ ပုံ၊ တံတားပေါ်သို့ ရောက်လာပုံ၊ တံတားပြိုကျသွားသဖြင့် အောက်သို့ ထိုး ကျသွားပုံ၊ ရေထဲသို့ မရောက်ခင် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံများတို့ကို ကြားရ ရုံမကဘဲ မြင်ကွင်းများကိုလည်း တစ်ခုချင်း မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

အမှတ် (၆) အဖြစ် ရေးသားဖော်ပြမည့် တံတားမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ ကပ်စီနေသည့် တံတားများ (Devil Bridge) ပင် ဖြစ်သည်။

မကောင်းဆိုးဝါးများ စီနေခြင်းဆိုသည်မှာ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် ဝိညာဉ်များ ပူးကပ်နေခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့သော မကောင်းဆိုးဝါးများ ပူးကပ်နေကြသည့် တံတားများမှာ နေရာအတော် များများ၌ ရှိနေတတ်ကြလေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ဆက်ဆင်ဟောဆာ တံတား (Sachsenhauser Bridge) နှင့် ဘင်း(မ) ဘာ့တံတား (Bamberg Bridge) တို့သည် မကောင်းဆိုးဝါးကြောင့် တံတား ဆောက်လုပ်မှု နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာခြင်းများဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

တံတားဆောက်လုပ်သူသည် မှော်ဆရာ အဘိုးကြီး နစ်(ခ)ထံမှာ အကူအညီ တောင်းခံရသည်။

မှော်ဆရာက ‘တံတားပေါ်သို့ ပထမဦးစွာ ဖြတ်လျှောက်သူ၏ ဝိညာဉ်ကို

မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေမည်' ဟူသော သဘောတူညီချက်ဖြင့် တံတားကို အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့သည်။

တံတား ဆောက်လုပ်သူများသည် ကြက်ဖတစ်ကောင်ကို ... "ရှူး ... ရှူး" ဟုဆိုကာ တံတားပေါ်သို့ အတင်းမောင်းလွှတ်၍ ဖြတ်ပြေးစေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါး အမှောင်မင်းသား (Prince of Darkness) ကို အလွန်ဒေါသထွက်စေခဲ့သည်။

ဆိုမာဆက် (Somerset) ဒေသရှိ တားစတက် (Tar Steps) ကျောက်တုံး တံတားတွင် မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာများသည် ဘာလီမြစ် (River Barle) ကို ဖြတ်၍ နင်းလျှောက်သွားနိုင်မည့် တံတားကို အပိုင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဒေသခံလူများက တံတားပေါ်တွင် ခြောက်လှန့်ခြင်းများကို မနှစ်သက်သဖြင့် မိစ္ဆာကောင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်။

ပထမဦးစွာ ကြောင်တစ်ကောင်ကို တံတားပေါ်သို့ ဖြတ်ပြေးရန် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုတံတားပေါ်ရှိ မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာကောင်က ကိုက်သတ်စားလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဒေသခံပရလောကက ဆရာတစ်ဦးသည် ယခုအခါ မကောင်းသည့် အရာမှန်သမျှကို ကြောင်က အစတေးခံ၍ ချိုးဖျက်လိုက်ပြီဟု ဆိုကာ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်ပြလေသည်။

ထိုသို့ နှစ်ဖက်ပြင်းထန်စွာ ပြိုင်ဆိုင်ကြပြီးနောက် ညှိုးနွမ်းသွားသည့် သစ်ပင်များ ရှိသော်လည်း ပရလောကဆရာက အနိုင်ရကာ တံတားကို အန္တရာယ် ကင်းကင်းဖြင့် လူတို့ အသုံးပြုနိုင်လာခဲ့လေသည်။

ဝက်(စ)မော်လင်း (West Morland) အရပ်ရှိ ကားလီလော်(စ)ဒေး (Kirkby

Lonsdale) ဒေသတွင် အဘွားအိုတစ်ဦးသည် သရဲမိစ္ဆာကောင်၏ အကူအညီဖြင့် တံတားဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

ဂျာမန်နိုင်ငံမှ တံတားဆောက်သူများ ကဲ့သို့ပင် တံတားကို ပထမဆုံး ဖြတ်သွားသည့် သက်ရှိသတ္တဝါကို သရဲမိစ္ဆာက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည် ဟူသော ညှိနှိုင်းချက် ပြုလုပ်ကြသည်။

အဘွားအိုသည် သူမ၏ သနားစရာကောင်းသော ခွေးကလေး ‘ကျူ’ (Cue) ကို ပထမဆုံး တံတားဖြတ်ရန် စေလွှတ်ပေးခဲ့ရသည်။

ကက်သလစ် ဘုန်းတော်ကြီး (၃) ပါးသည် ထိုတံတားကို ဖြတ်သန်းကြရာ သရဲမိစ္ဆာများနှင့် တွေ့ကြုံကြရပြီး သေလုနီးပါး ဖြစ်ကြရသည်ဟု ပြောသူများလည်း ရှိသည်။

၎င်းမှာ တစ္ဆေတို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ခြောက်လှန့်မှု ဖြစ်သည်။

အမှတ် (၇) အဖြစ် ရေးသားဖော်ပြမည့် စကော့တလန်နိုင်ငံ၊ ဒန်ဘာတန် မြို့အနီးရှိ အိုဗာတန်တံတား (Overtoun Bridge) သည် မကောင်းသတင်းဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြား လူသိများခဲ့သည်။

၁၈၉၅ ခုနှစ်က နှမ်းဖတ်ကျောက်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် အဆိုပါ တံတားသည် မကြာမီနှစ်များကမူ ‘ခွေးများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသည့်တံတား’ (Dog Suicide Bridge) ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ် (၅၀) ခန့်က ခွေးများသည် အဆိုပါတံတားမှ မိမိအလိုလို စိတ်လိုလက်ရ ခုန်ချပြီး အောက်ဘက်ရှိ ကျောက်ဆောင်များနှင့် တိုက်မိကာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရပြီး သေဆုံးကြကြောင်း သတင်းဆိုးများကို ကြားသိခဲ့ရပေသည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် (၆) လတာအတွင်းမှာပင် ခွေးငါးကောင်ခန့်သည် ထို

နည်းဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း သိရှိရပြန်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုခွေးများသည် ခုန်ချသည့် တံတားဘက်ခြမ်းမှာ တူညီကြပြီး ကျသည့်နေရာမှာလည်း နီးနီးစပ်စပ် ရှိလှပေသည်။

အချို့လူများက ထိုတံတားတွင် တစ္ဆေ ခြောက်သည် (သို့မဟုတ်) တစ္ဆေ ဝိညာဉ်များ၏ အင်အားဖြင့် သေလောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

တက်ဆက် (Texas) ရှိ အော်(လ)တန် တံတားဟောင်းကြီးသည် အမေရိကန်ရှိ တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု အကျော်ကြားဆုံးသော တံတားများတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ထိုတံတားကို ၁၈၈၄ တွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

မွမ်းမံပြင်ဆင်မှု အနည်းငယ် ပြုလုပ်ထားသော ထိုတံတားကို ယခုအချိန်ထိ အသုံးပြုနေကြသည်။

ဒေသခံများ ပြောကြားချက်အရ ဖြစ်စဉ်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်ပတ်သက်လျက်ရှိပြီး ထိုအရပ်ဒေသက ဆိတ်ကျောင်းသမားဟု ခေါ်သည့် လယ်သမားကြီး ကူကလပ်(ဇ)ကလန် (Ku Klux Klar) အကြောင်းနှင့် အခြားကြောက်မက်ဖွယ်ရာ များစွာကို ကြားသိရသည်။

လူအချို့က ပြောကြသည်မှာ အကယ်၍ သင်သည် ဟောလိုဝင်းညတွင် ထိုတံတားပေါ်သို့သွား၍ သင်၏ ကားဟွန်းကို နှစ်ချက် တီးလိုက်ပါက ဆိတ်ကျောင်းသမား၏ ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အချို့သောလူများ၏ စကားအရမူ လိမ္မော်ရောင် ထွက်ပေါ်လာသည့် ထူးခြားသောမြူများ ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြည့်ပါက

ထူးခြားသော ဓာတ်ပုံများစွာကို ရရှိသည်ဟု သိရှိရသည်။

ထိုတံတားကြီးသည် ‘ရှင်းမပြနိုင်သည့် သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာသည့်အဖွဲ့’ (THE ASSOCIATION FOR THE STUDY OF UNEXPLAINED PHENOMENA) (ASUP) အဖို့ အာရုံစူးစိုက်မိရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုအဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျိုင်းမေနာ (Joy Maner) သည် အော်(လ)တန် တံတားဟောင်းကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖြစ်ရပ်များစွာတို့ကို ညဘက်တွင် စုံစမ်းမှုများအပါအဝင် အသေးစိတ် လေ့လာမှု ပြုခဲ့သည်။

ဂျိုင်းမေနာ ပြောပြသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။

"ညဘက် (၁၁) နာရီကျော်အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ထိုတံတားသို့ လာရောက်ပြီး အမျိုးမျိုးသော သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ပြသသည်။ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ဖြစ်သည်။"

ထိုစကားကို ဆိုခဲ့သည့် ဂျိုင်းနှင့် အဖွဲ့ဝင်မိတ်ဆွေတစ်ဦးတို့သည် ပထမအကြိမ် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က တံတား၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်း ချောင်းကမ်းဘေးတွင် လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ဂျိုင်းတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာကို အေးစက်နေသောရေအေးနှင့် လှမ်းပက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထိုသို့သော အေးစက်မှုမျိုးကို အလွန်သိသာစွာ ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာကို သိသိမှတ်မှတ် ခံစားရပြီးနောက် အခင်းဖြစ်ရာ နေရာမှ ဆက်လက်လျှောက်လာရာ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ

တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ပါလာသည်ဟု ခံစားရပြီး ရွှိုင်းတို့ကို နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ကျောကုန်းများကို ထိုးနှက်သည်ကို ခံကြရပြန်သည်။

ပြုလုပ်သူကိုမူ မမြင်တွေ့ရပေ။

ထိုစဉ် ရွှိုင်းသိရှိခံစားခဲ့ရသည်မှာ သူမ၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲထားသည့်အတွက် ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်နေသည် ဟူသောအသိ ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ အစုံစမ်းမှုများ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ မေနာသည် ထိုနေရာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြင်းပြင်းထန်ထန် အဖြစ်အပျက်များ၏ ထင်ရှားသည့် အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရပေ။

သို့ဖြစ်၍ ထိုတံတားတွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသည့် တစ်ချက်သာ ဖြစ် နိုင်ချေရှိကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

အဆိုပါဒေသတွင် နေထိုင်သူအချို့သည် သေဆုံးကြပြီးနောက် ထိုနေရာ ကို စွဲလန်းစိတ်ဖြင့် မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

လတ်တလော စူးစမ်းလေ့လာချက်များအရ အီး၊ ဗွီ၊ ပီ (EVP) အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းယူရရှိခဲ့သည့် စကားသံမှာ စူးစမ်းလေ့လာသူများကို အံ့သြမှု ဖြစ်စေသည်။

"တို့တွေအားလုံး ဒီမှာနေကြတယ်" ဟူသောစကားသံ ဖြစ်သည်။

စူးစမ်းလေ့လာသူများအနေဖြင့်မူ လိမ္မော်ရောင်မြူများ ဆိုင်းနေခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ခန့်မှန်းချက်အရ "လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဝိညာဉ်သည် ဤပုံစံဖြင့် ဖော်ပြနေခြင်း" ပေလောဟု မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

လေ့လာရေးအဖွဲ့အတွက် စေလွှတ်ထားသော စူးစမ်းလေ့လာမှု အသစ်

များသည် အော်(လ)တန် တံတားအိုကြီး (Old-Alton Bridge) နှင့် ပတ်သက်၍ တွေ့ရှိချက်အသစ်များကို အစီရင်ခံစာ ပို့လေ့ရှိသည်။

ထိုအစီရင်ခံစာထဲတွင် ထူးခြား၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များစွာ ပါဝင်နေသမျှသည် တံတားပေါ်မှ ဝိညာဉ်ဆိုးများနှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိနေပေတော့သည်။

အထက်ပါ ဖော်ပြသကဲ့သို့ပင် ကမ္ဘာ့နေရာ အတော်များများတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ၊ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော တံတားအမြောက်အမြား ရှိကြလေသည်။

ရှေးအခါ တံတားအဆောက်အဦများ တည်ဆောက်ကြသောအခါ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့အား ယဇ်ပူဇော်ကြသော အလေ့အထများ ရှိခဲ့သည်ကိုလည်း မှတ်တမ်းအချို့တွင် တွေ့ကြရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်သော ဓလေ့များမှာ ဝိညာဉ်များကို အစောင့်အဖြစ် ထားခြင်း၊ သို့မဟုတ် ထိုတံတားကို ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း လူအသက်ကိုစတေးပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်စေကာမူ လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့၏ အသက်ကိုလည်း အရင်းအနှီးပြုလုပ်၍ တစ်နည်းဆိုရပါမူ စတေးပြီး တည်ထောင်ခဲ့ကြသော သေမင်းတမန် လမ်းမကြီးအချို့ ရှိပေသည်။

သံဖြူဇရပ် ချေးတပ်မီးရထားလမ်းနှင့် လီဒိုလမ်းမကြီးတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

အခန်း (၂)

ချွေးတပ်စခန်းမှ ဖုတ်ဝင်နေသော အလောင်း

အရှေ့တောင်ဘက်တွင် ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းသည်
သေမင်းတမန် လမ်းမကြီးပင် ဖြစ်၏။

"သေမင်းတမန်လမ်း" ဟူသောအမည်မှာ ဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်
တင်စားရေးသားခဲ့သော အမည်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလမ်းမကြီးမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဖောက်လုပ်ခဲ့သော လမ်းမ
ကြီးဖြစ်ပြီး လူအသေအပျောက် အများဆုံးသော လမ်းလည်း ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ အသိအမှတ်ပြု မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရသော
မီးရထားလမ်းလည်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာများက ထိုလမ်းကို ‘ယိုးဒယား မြန်မာမီးရထားလမ်း’
ဟူ၍လည်းကောင်း၊

‘ချွေးတပ်မီးရထားလမ်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊

‘သံဖြူဇရပ်မီးရထားလမ်း’ ဟူ၍သော် လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

နိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများကမူ ‘အရှေ့တောင်အာရှ၏
သေမင်းမီးရထားလမ်း’ (The Railway of Death) ဟု ခေါ်ဝေါ် အသုံးပြုခဲ့
ကြပေသည်။

ထိုမီးရထားလမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်အချို့တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး
ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက သေမင်းတမန်လမ်းဟု ခေါ်ဝေါ်ထိုက်သော ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းကို (၁၉၄၂) ခုနှစ်မှ (၁၉၄၅) ခုနှစ်အထိ ဂျပန်တို့ ဖောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။

ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ပေါင် (Ban Pong) ဘူတာမှ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ်ဘူတာအထိ (၁၇၅)မိုင် ရှည်လျားသော မီးရထားလမ်း ဖြစ်သည်။

မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် ယိုးဒယားနိုင်ငံ ကရာ (Kra) ကျွန်းဆက်ကိုဖြတ်၍ ချန်ပုံ (Churn Phan) မီ ဝီတိုရိယအငူမြောက်ဘက်ရှိ ပတ်ချန် (Pak Chan) မြစ်ကမ်းနဖူးအထိ စတင် ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။

ခရီးမိုင်အကွာအဝေးမှာ (၅၅) မိုင် ရှည်လျားသည်။

ဂျပန်တို့သည် ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာပြည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၇၇၀၀၀) တစ်သိန်း ခုနစ်သောင်း ခုနစ်ထောင်ရရှိအောင် စုဆောင်းခဲ့ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွား၍ မဟာမိတ်စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က ဂျပန်တို့ကို စစ်ဆေးသည့်အခါ၌မူ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် အနယ်နယ်မှ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၃၃၀၀၀) တစ်သိန်းသုံးသောင်း စုဆောင်းခဲ့ကြောင်း။

ထိုအထဲမှာ (၄၀၀၀၀) လေးသောင်းသည် လမ်းခုလတ်တွင် ထွက်ပြေးခဲ့ကြောင်း ...

ချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၃၅၀၀) တစ်သောင်းသုံးထောင်ငါးရာတို့ကို ၎င်းတို့ အလုပ်တာဝန်များ ပြီးဆုံးသောအချိန်တွင် နေရပ်သို့ ပြန်လည် စေလွှတ်လိုက်ကြောင်း အစီရင်ခံ တင်ပြလေသည်။

ဂျပန်တို့ တင်ပြလာသော အစီရင်ခံချက်ကို ‘စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်’ က

စိတ်ချယုံကြည်နိုင်ဖွယ်မရှိဟု ယူဆခဲ့ပေသည်။

၁၉၄၇ ခု၊ အောက်တိုဘာလ (၇) ရက်နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်ကြေညာချက် တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုထုတ်ပြန်ချက်ကို လန်ဆန်မြို့ ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေး သံရုံးမှ ထုတ်ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုထုတ်ပြန်ချက်၌မူ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၈၀၀၀၀) ရှစ်သောင်းကျော် သေကျေပျက်စီးသည်ဟု ခန့်မှန်းဖော်ပြထားလေသည်။

စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်ကလည်း (၃၀၀၀၀) သုံးသောင်းမှ (၈၀၀၀၀) ရှစ်သောင်းအထိ သေကျေပျက်စီးမည်ဟု ခန့်မှန်းကြလေသည်။

ထိုခန့်မှန်းချက်တို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ သေကျေပျက်စီးမှုများ၏ ခန့်မှန်းခြေစာရင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုခန့်မှန်းချက်စာရင်းတွင် ယိုးဒယားပြည်ဘက်မှ ဖောက်လုပ်ထားသော မီးရထားလမ်းအတွက် အသုံးပြုခဲ့သော ယိုးဒယား၊ မလေးရှား၊ အိန္ဒိယ၊ အင်ဒိုနီးရှားနှင့် တရုတ်အမျိုးသား စသော ချွေးတပ်သားများ မပါဝင်သေးပေ။

အထက်ဖော်ပြသော ခန့်မှန်းချက်စာရင်းများမှာလည်း သာမန်အရပ်သား ဖြစ်သော ချွေးတပ်အလုပ်သမားများ စာရင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

စစ်သို့ပန်းချွေးတပ်သား စာရင်းတို့ မပါဝင်သေးပေ။

စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က စစ်သို့ပန်းချွေးတပ်သားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး သေကျေပျက်စီးမှုများကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းတွင် စစ်သို့ပန်းချွေးတပ်သား ဖြစ်ကြသော ဗြိတိသျှ စစ်သားပေါင်း (၁၇၂၈)၊ တစ်ထောင့်ခုနစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်။

ဩစတြေးလျ စစ်သားပေါင်း (၁၁၆၃) တစ်ထောင့်တစ်ရာ ခြောက်ဆယ့်

သုံးယောက်၊ ဒတ်ချ်စစ်သုံ့ပန်း ချွေးတပ်သား (၆၂၁)၊ ခြောက်ရာနှစ်ဆယ့် တစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း (၃၅၁၂) သုံးထောင့်ငါးရာ တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် မြှုပ်နှံခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

တစ်ဖန် ထိုစာရင်းတွင် ယိုးဒယားပြည်၌ မြှုပ်နှံခဲ့ရသော စစ်သုံ့ပန်း ချွေးတပ်သားတို့ မပါဝင်သေးပေ။

ယိုးဒယားပြည်တွင် ဗြိတိသျှ၊ ဩစတြေလျနှင့် ဒတ်ချ် စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ် သား (၈၄၀၀) ရှစ်ထောင့်လေးရာ မြှုပ်နှံခြင်း ပြုခဲ့ရသည်ဟု စစ်သင်္ချိုင်း ကော်မရှင်က ဖော်ပြထားလေသည်။

နောက်တစ်ဖန် စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်မှ ဖော်ပြထားချက်များမှာ ယိုးဒယားနိုင်ငံ၌သော် လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ် စစ်သုံ့ပန်း အလောင်းများ အပါအဝင် သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းကို အကြောင်းပြု လျက် သေကျေပျက်စီးခဲ့ရသော စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၃၅၀၀) တစ်သောင်းသုံးထောင့်ငါးရာထက် မနည်းရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်း ဖော်ပြထားခဲ့ပေသည်။

ဂျပန်တို့သည် သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းကို ဖောက်လုပ်ရာ လိုအပ် သော သံလမ်းများအား ရန်ကုန်မီးရထားလမ်း၌ အသုံးပြုထားသော မီးရထားသံလမ်းတစ်လမ်းကို ဖြုတ်ယူအသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ မီးရထားလမ်းကို ပေါင်တစ်သန်းကျော်ဖြင့် ရောင်းချပြီး မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ လမ်းကိုမူ ပေါင်တစ်ဆယ့်ခြောက်သန်းဖြင့် ရောင်းချလေသည်။

ထိုမှရသောငွေများကို အသက်မသေဘဲ ကျန်ခဲ့ကြသော ဗြိတိသျှ စစ်သုံ့ပန်းတို့အား ခွဲဝေပေးခဲ့လေသည်။

သံဖြူဇရပ်စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားကို တနင်္သာရီခရိုင် သံဖြူဇရပ်မြို့တွင် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၈) ရက်နေ့၌ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ထိုအခမ်းအနားဖွင့်ပွဲသို့ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံ ဆူဟူးဘတ်ရန့်စ်၊ တနင်္သာရီတိုင်းမင်းကြီး ဦးခင်မောင်ရင်၊ ခရစ်ယာန်သင်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီး လော့အိရှော့ပ် စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ထိုအချိန်က အစိုးရအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ တက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ (The Burma Siam Railway ၁၉၄၂-၄၅) စာအုပ်၌ ဖော်ပြထားသော မှတ်တမ်းအကြောင်းအရာအချက်အလက်များပင် ဖြစ်သည်။

ယိုးဒယားမြန်မာ့မီးရထားလမ်း သို့မဟုတ် ဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်ရေးခဲ့သော ‘သေမင်းတမန်လမ်း’ ကို ဖောက်လုပ်ရာမှာတော့ ဂျပန်တပ်သားများ နှိပ်စက်မှုကြောင့် နိုင်ငံအချို့မှ စစ်သို့ပုန်းများ၊ မြန်မာနိုင်ငံ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ချွေးတပ်သားပေါင်း သောင်းနှင့်သိန်းနှင့်ချီကာ သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် တံတားပေါင်းများစွာ အပါအဝင် အဝင်လမ်းဖောက်ရာတွင် လူ့အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးခဲ့ရပြီး လူအသေအပျောက် အများဆုံးသော လမ်းတစ်ခုတွင် ပါဝင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးသားသော အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ လမ်းတံတားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်းများကို ရေးသားလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေ့အခန်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အချို့နေရာများ၌ ရှိသော တံတားများမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းသောအဖြစ်အပျက်များ ရှိ

နေတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း နေရာအနှံ့အပြား၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ဖွယ်ရာများ ရှိနေသောလမ်း၊ တံတား၊ မီးရထားလမ်းအချို့ ရှိပေသည်။

အချို့တံတားများမှာ ထိုတံတားပေါ်မှ အဖော်မပါဘဲ ဖြတ်လျှောက်သွားပါက တံတားပေါ်မှ ခုန်ချချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် အချို့မှာ ခုန်ချသွားတတ်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတံတားပေါ်မှာ တစ်ချိန်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တံတားအောက်သို့ ခုန်ချပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အချို့တံတားများမှာ ထိုတံတားပေါ်မှ ကားဖြတ်မောင်းသွားစဉ် တံတားအလယ် ရောက်တော့မှ ရှေ့တည့်တည့်မှ ရှေ့မီးနှစ်လုံးဖွင့်ပြီး အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မောင်းလာသော ခရီးသည်တင် ကားကြီးတစ်စင်းနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်မိတော့သည်။

ထိုအခါ ကားမောင်းသူက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မိမိမောင်းလာသောကားကို ထိုကားကြီးနှင့်လွတ်စေရန် နဘေးသို့ ရှောင်ထွက်လိုက်ပါက တံတားလက်ရမ်းများကို ကျော်ပြီး ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါချေ။

ထိုသို့ ပြုတ်ကျလျှင်လည်း ကားပေါ်မှာပါသူများ အသက်ရှင်ခွင့် ရကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ အသက်မသေဘဲ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျန်နေခဲ့သူရှိပါက စောစောက တံတားပေါ် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် စောစောက ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဝင်လာသော ခရီးသည်တင် မော်တော်ကားကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကို

တွေ့မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခရီးသည်တင် မော်တော်ကားကြီးမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းက ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်အပြည့် တင်ဆောင် လျက် မောင်းလာရာ ထိုတံတားပေါ်ရောက်မှ ဘီးပေါက်ပြီး ချောက်ထဲထိုး ကျသွားရာ ကားမောင်းသူအပါအဝင် ကားပေါ်မှပါလာသူအားလုံး အသက် သေဆုံးသွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခြားတံတားတစ်ခုကတော့ အတော်ထူးဆန်းသည်။ လကွယ်ရက်လိုမျိုး အလင်းရောင်မရှိသော အချိန်ရောက်လျှင် ထိုတံတားလက်ရမ်းပေါ်မှာ ဆီမီးခွက်များတန်းစီပြီး သွန်းထားသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။

သစ်လွင်တောက်ပသော အဝတ်အစားအသစ်များ ဝတ်ဆင်ထားသော လူအချို့ သွားလာနေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။

အကယ်၍ ရပ်ဝေးမှလာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ထိုအကြောင်းများကို မသိဘဲ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားပါက ထိုလူများက ခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ကြပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍သာ သူတို့ကိုပြန်ပြီး စကားပြောလိုက်မိပါက ထိုသူ့အတွက် ပြန်လမ်းမရှိနိုင်တော့ပေ။

တံတားပေါ်မှာ ထွန်းထားသောမီးရောင်များ ချက်ချင်း ကွယ်ပျောက်သွား ပြီး တံတားတစ်ခုလုံး မှောင်ကျသွားလေသည်။

သွားလာနေသူတို့လည်း ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပေမည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့အလင်းရောင် ရလာလျှင်တော့ တံတားပေါ်မှာ သေဆုံး နေသော အလောင်းကိုသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး အခြားဘာမှတော့ တွေ့မြင်ရ တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဒေသခံများကတော့ ထိုတံတား ဆောက်ထားသော နေရာအောက်တည့်တည့်တွင် ကျတ်ကုန်းမြေ ရှိနေသောကြောင့် ကျတ်များက အကြောင်းမသိသူတို့၏ အသက်ကို နှုတ်ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူထားလေသည်။

ယခုဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာမှာ သေမင်းတမန် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်စဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ အကြောင်းများပင် ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ ‘၁၉၄၃’ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင် အချိန်လောက်က ဖြစ်သည်။

ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာပြီး တိုင်းပြည်တစ်ဝှမ်းရှိ လူတို့ကို မီးကုန်ယမ်းကုန် နှိပ်စက်နေသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနှစ်မှာပင် ဂျပန်တို့က မြန်မာယိုးဒယားလမ်းကို စတင်ဖောက်လုပ်သော အချိန်ဖြစ်ရာ တစ်ပြည်လုံးမှာရှိသော ယောက်ျားများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ပြီး သံဖြူဇရပ် ချွေးတပ်စခန်းသို့ ပို့ပေးနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကအနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ ကျေးလက်တောရွာများ မကျန် ရသမျှ လူတို့ကို ချွေးတပ်ဆွဲပြီး ချွေးတပ်စခန်းသို့ ပို့ပေးနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

အများအားဖြင့်တော့ ဧရာဝတီတိုင်း (ယခုတိုင်းဒေသကြီး) ဒေသဘက်မှ လူများ အတော်များများ ပါကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ကံအကြောင်းမလှစွာဖြင့် နီမောင်တို့လည်း ပါလာခဲ့လေသည်။

နီမောင်က ဗိုလ်ကလေးနယ်ဘက်မှဖြစ်ပြီး သူနှင့်အတူ အခြားအဖော်များ

လည်း ပါကြလေသည်။

နီမောင်နှင့် တစ်ရွာတည်းနေသော ဦးမွန်ထော်၊ သံပချိုင်း၊ စောထီး၊ ငမဲ
အောင်တို့အပြင် အခြားလူ အတော်များများ ပါလာကြသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့က မြို့ပေါ်မှာရော ရွာများပါမကျန် ဆင်းပြီး ယောက်ျား
မှန်သမျှ အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့ရွာများ နယ်များမှာတော့ ဂျပန်များ ချွေးတပ်ဆွဲနေပြီ ဆိုသော
သတင်းကို ကြားသဖြင့် သတိဖြင့်နေကြရာ ဂျပန်များ ရောက်လာသောအခါ
တိမ်းရှောင်သွားနိုင်သူများ ရှိလေသည်။

အချို့နေရာ ရွာများကတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေကြသဖြင့် ဂျပန်များ
ရောက်လာသောအခါ ပြေးပေါက်မရတော့ဘဲ တစ်ရွာလုံးရှိရှိသမျှ
ယောက်ျားများ ပါသွားသည်မျိုးလည်း ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ..

ထိုအချိန်မှာတော့ ဂျပန်များနောက် ပါသွားသူများရော ရွာမှာ ကျန်နေခဲ့
သူများပါ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေကာ မျက်ရည်စက်လက် ဖြစ်ကြရလေ
တော့သည်။

သံဖြူဇရပ် ချွေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်စမှာပင် ငရဲကျသကဲ့သို့ ဖြစ်
တော့သည်။

အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရုံမက ဂျပန်တို့နှိပ်စက်မှုကိုလည်း
အလူးအလဲ ခံကြရသည်။

ဒီကြားထဲ စိတ်မထင်လျှင် သတ်ပစ်တာ ခံရသေးသည်။

တောထဲတောင်ထဲမှာ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးသည့်အပြင် ငှက်ဖျားရောဂါကို
လည်း အလူးအလဲခံကြရသည်။

ဂျပန်တို့က ချွေးတပ်သားများကို ငှက်ဖျားရောဂါ ကာကွယ်ဆေးများ ပေးထားသော်လည်း မလုံလောက်ပေ။

ချွေးတပ်သားတို့မှာ အလုပ်ပင်ပန်းသည့် ဒဏ်ကို ခံကြရသည့်အပြင် အစားအစာကလည်း ပြည့်ဝအောင် မရကြပေ။

ထို့ကြောင့် ငှက်ဖျားရောဂါအပါအဝင် ရောဂါတစ်ခုခု ရပြီဆိုပါက သေရတာများသည်။

ချွေးတပ်စခန်းတွင် အခြားအန္တရာယ်ကြောင့် သေရသည်ထက် ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် သေရသည်က ပိုများလေသည်။

နီမောင်တို့အဖွဲ့မှာတော့ ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အတန်အသင့် နားလည်သော ဦးမွန်ထော်ပါလာသောကြောင့် အခြေအနေ မဆိုးလှပေ။

"ဂျပန်တွေပေးတဲ့ ငှက်ဖျားဆေးက ဒီလောက် စိတ်မချရဘူး၊ သဘာဝက ပေးတဲ့ဆေးက ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်"

"ဘာဆေးလဲ အဘ"

"မြေကြီး.."

"ဗျာ.. မြေကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ"

"မြေကြီးက ဆေးပဲပေါ့.. မြေကြီးကိုစားရင် ငှက်ဖျားရောဂါ မဖြစ်ဘူး.."

"မြေကြီးက ဒီလောက်စွမ်းလို့လား အဘ"

"မြေကြီးဆိုတာ ပထဝီဓာတ်ပဲ၊ ပထဝီဓာတ်က ပူတယ်.. ငှက်ဖျားက သီတဓာတ်လို့ ခေါ်တဲ့ အအေးပတ်ဖွဲ့မှုကြောင့် ဖြစ်တာ၊ ရေများ ရေနိုင် မီးများ မီးနိုင်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သဘောကတော့ အပူများရင် အပူကနိုင်ပြီး အအေးများရင် အအေးက နိုင်တာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဥပမာပြောရရင် ရေနည်းနေရင် ရေကာတာလို့ခေါ်တဲ့ တာတမံအတွင်းမှာ နေရတယ်။ အဲ ရေများလာရင်တော့ ရေကာတာဆိုတဲ့ မြေသားကို ဖြိုဖျက်ပြီး အပြင်ထွက်သွားနိုင်သလိုပေါ့။"

"အခုမှပဲ ရှင်းတော့တယ်။"

"ငှက်ဖျားဆိုတာ တနင်္လာနဲ့ ကြာသပတေးနဲ့ တွဲထားတာ၊ မြေကြီးက ကြာသပတေးနဲ့ တနင်္လာနဲ့ တွဲထားတာ ... ဒီတော့ ကက်ကင်းဇာတ်မိတယ်။ ကက်ကင်းဇာတ်မိရင် ဆေးဖြစ်တယ်။"

"ဆေးဖြစ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... ဘယ်ကမြေကြီးကို ယူပြီး ဘယ်လောက် စားရမှာလဲ။"

သံပချိုင့်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

"ဘာမှမခက်ဘူး၊ ကိုယ်ရောက်နေတဲ့နေရာက မြေကြီးကို ကွမ်းသီးလုံးလောက် ယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်၊ ရေနဲ့သာ မျှောချလိုက်၊ ဘယ်တော့မှ ငှက်ဖျားမဖြစ်ဘူး။"

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်တို့တစ်တွေကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်ပင် မြေကြီးကိုယူပြီး စားထားကြရာ သံဖြူဇရပ် ချွေးတပ်စခန်းမှာ ရှိနေကြစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူတို့အဖွဲ့သားများ ငှက်ဖျားရောဂါ မဖြစ်ကြပေ။

ချွေးတပ်စခန်းမှ လူများကို အလုပ်လုပ်သော နေရာသို့ လွှတ်ကာနီးတွင် တန်းစီပြီး 'ကွီနိုင်' အဖျားပြတ်ဆေးများ ဝေငှပေးသည်။

ထိုဆေးများကို ချက်ချင်းသောက်ရသည်။ ချန်မထားရပေ။ သိမ်းမထားရပေ။

နီမောင်တို့အတွက်တော့ ကွီနိုင်ဆေးများ မလိုသဖြင့် ပါးစပ်ထဲထည့်

ဟန်ဆောင်ပြီး မသောက်ဘဲ သိမ်းထားကာ ရောဂါဖြစ်နေသူများကို ဝေငှပေးသည်။

၎င်းတို့နေသော တဲအတွင်းမှာ ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်ပြီး သေလုမျောပါး ဖြစ်နေကြသူအချို့ ရှိသည်။

ပါလာစဉ်ကပင် ကျန်းမာရေးမကောင်းသူများ ဖြစ်နေကြရာ ချွေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်သောအခါမှာတော့ ပုန်းပုန်းလဲကာ အရိုးပေါ် အရေတင်ဘဝသို့ ရောက်ကြရတော့သည်။

ထိုလူနာများထဲမှ ‘မှတ်ကြီး’ ဆိုသူမှာ အခြေအနေ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

၎င်းက ဒေးဒရဲနယ်ဘက်က ဖြစ်ပြီး အသားမည်းမည်းနှင့် ဦးခေါင်းကြီးသူ ဖြစ်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်ကျသွားပြီး အရိုးပေါ် အရေတင်ဘဝသို့ ရောက်သောအခါ ဦးခေါင်းက ပိုကြီးလာသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

မျက်နှာမှာလည်း အရိုးခေါင်းတစ်လုံးကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက အပြင်ဘက်သို့ ပြူးထွက်နေသည်။

ယခင်က ခေါ်နေသော သွားများက ပါးရိုးနားရိုးများ ချိုင့်ဝင်သွားသောအခါ အပြင်ဘက်သို့ ငေါထွက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

မှတ်ကြီးဆိုသူမှာ အိပ်ရာမှပင် မထနိုင်တော့ဘဲ ခွေခွေကလေးသာ ရှိတော့သည်။

မည်သည့် အစားအသောက်မှ မစားတော့ပေ။

တစ်ညမှာတော့ တောထဲမှ ခွေးဟောင်သံ၊ ခွေးအူသံများ ကြားကြရသည်။

ထိုသို့ကြားရပြီး မရှေးမနှောင်းမှ နေရာမှမထနိုင်တော့သော မှတ်ကြီးမှာ နေရာမှထကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတော့သည်။

အခြားလူများကတော့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရသောကြောင့် ညအိပ်ချိန်မှာတော့ ဆင်အော်လို့တောင် နိုးတော့မှာ မဟုတ်ဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေကြသော အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

မှတ်ကြီးက နေရာမှထလာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးသောအခါ တဲနောက်ဘက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

၎င်းထွက်သွားသည်ကို အစောင့်ကျနေသော ဂျပန်စစ်သားက မမြင်လိုက်ပေ။

မှတ်ကြီးက ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားရာ ရိက္ခာဂိုဒေါင်နား ရောက်တော့ ကင်းစောင့်နေသော ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်က မြင်သွားသည်။

"ဟေ့ ... ခူးတကား၊ မကောင်းဘူးရှိတယ်ကား၊ အခု ရပ်လိုက်စမ်း ... ဘိရုမာ"

ထိုသို့ပြောသော်လည်း မှတ်ကြီးက ဂရုမစိုက်ဘဲ ရိက္ခာဂိုဒေါင်ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ လုံစွပ်တပ်ထားသော သေနတ်ကိုင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားက ဒေါသတကြီးဖြင့် နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားလေသည်။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အစားအသောက်များကို ရှာဖွေ စားသောက်နေသော မှတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

"ခူးတကား၊ ဘိရုမာ ... မကောင်းဘူးရှိတယ်ကား"

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ သူ့ဘက်သို့ကျောပေးပြီး အစားအသောက်များကို ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်စားနေသော မှတ်ကြီးကျောပြင်ကို လုံစွပ်ဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်သဖြင့် လုံစွပ်က ကျောမှရင်ဘတ်သို့

ပေါက်ဝင်သွားလေသည်။

"စွပ် ..."

မှတ်ကြီးက ရှေ့သို့ ဖောက်ဝင်လာသော လုံစွပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ဂျပန်စစ်သားက လုံစွပ်ကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မှတ်ကြီးက နေရာမှ ထရပ်လာသည်။

ဂျပန်စစ်သားက ရှေ့ဘက်မှ နောက်တစ်ချက် ထပ်ထိုးလိုက်ပြန်သည်။

အနီးကပ်ထိုးခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လုံစွပ်က နောက်ဘက်သို့ ထိုးဖောက်
ဝင်သွားပြန်သည်။

ထိုအခါ မှတ်ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်က ထွက်လာပြီး ဂျပန်စစ်သား၏
လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညှစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

မမျှော်လင့်သော အခြေအနေကြောင့် ဂျပန်စစ်သားမှာ မျက်လုံးပြူးသွား
တော့သည်။

ထို့နောက် သေနတ်ကို ပြန်နှုတ်ပြီး ပစ်လေတော့သည်။

"ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း"

တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်တွင် သေနတ်သံက ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာ
လေရာ အိပ်ပျော်နေသူများလည်း ပြန်နိုးလာကြလေသည်။

သူတို့အတွက်ကတော့ ညဘက်အချိန်များတွင် သေနတ်သံ ကြားရခြင်းမှာ
အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

ချွေးတပ်စခန်း ရောက်နေသူတို့မှာ ယခုလို ညအချိန် ရောက်သောအခါ
မကြာခဏ ထွက်ပြေးကြပြီး ဂျပန်စစ်သားများကလည်း အလွတ်မပေးဘဲ
ပစ်သတ်နေကျဖြစ်သည်။

ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရင်း သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရလျှင် များစွာ သက်သာလှသည်။

အကယ်၍သာ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ဖမ်းမိပါက အရှင်လတ်လတ် ငရဲ ရောက်ရသကဲ့သို့ ခံရလေတော့သည်။

အရှင်လတ်လတ် လက်သည်းခွံခွာခြင်း၊ ရေနွေးပူဖြင့် လောင်းခြင်း၊ မီးရဲ နေသော သံပြားဖြင့် ကပ်ခြင်း၊ သံချွန်ဖြင့် ထိုးခြင်းအပြင် မျက်လုံးဖောက် ခြင်း၊ လျှာဖြတ်ခြင်း စသော နှိပ်စက်မှုများကို မချီမဆုံခံရပြီးမှ အသတ်ခံရ မည်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် အချို့လည်း မထူးဆန်းတော့သလို ပြန်အိပ်ရန် ကြိုးစားကြ လေသည်။

သေနတ်သံ ကြားသဖြင့် အခြားဂျပန်စစ်သားများ ရောက်လာသော လုံစွပ် တန်းလန်းဖြင့် မသေသေးသော မှတ်ကြီးနှင့် လည်ပင်းကျိုးကာ သေဆုံးနေ သော ဂျပန်စစ်သားကို တွေ့ရသဖြင့် မှတ်ကြီးကို သေနတ်ဖြင့် ထပ်ပစ်လိုက် သည်။

သို့တိုင်အောင် မသေသေးဘဲရှိသဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဓားကိုထုတ်ပြီး မှတ်ကြီးလည်ပင်းကို ဖြတ်ချလိုက်တော့မှ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြားဖြစ် ကာ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုစခန်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ဆောက်လက်စ ချောင်းကူးတံတားတစ်စင်း ရှိ နေပြီး လက်စမသတ်သေးပေ။

ဂျပန်စစ်သားအချို့က မှတ်ကြီးခေါင်းနှင့်ကိုယ် တရွတ်တိုက် ဆွဲယူသွားပြီး ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တောထဲမှ တောခွေးအူသံများ စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်လာပြန်လေ

သည်။
